

บทที่ 5

สรุปผลการศึกษา และข้อเสนอแนะ

การศึกษาวิจัยครั้งนี้ เป็นการวิจัยและพัฒนาชุมชนไทลื้อ อำเภอคอยสะเกิด จังหวัดเชียงใหม่ ด้านการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรม โดยมีวัตถุประสงค์ คือ

1. เพื่อศึกษาศักยภาพของชุมชนไทลื้อ และหาแนวทางพัฒนาระบบการจัดการการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมของชุมชนไทลื้อ อำเภอคอยสะเกิด จังหวัดเชียงใหม่
2. เพื่อเชื่อมโยงกิจกรรมการท่องเที่ยวกับสถานที่ท่องเที่ยวของเทศบาลตำบลคอยสะเกิด และสถานที่ท่องเที่ยวของเทศบาลตำบลลวงเหนือ

การวิจัยเป็นการวิจัยเชิงปฏิบัติการแบบมีส่วนร่วม (PAR) ระหว่างทีมผู้วิจัย ผู้นำชุมชน ผู้ประกอบการท่องเที่ยว ตัวแทนชุมชนไทลื้อ สมาชิกในชุมชนไทลื้อหมู่ที่ 6 บ้านโป่งกุ่ม ตำบลป่าเมี่ยง หมู่ที่ 4 บ้านป่าคาตำบลเชิงดอย หมู่ที่ 8 บ้านลวงใต้ ตำบลเชิงดอย หมู่ที่ 3 บ้านเมืองวะ ตำบลลวงเหนือและหมู่ที่ 4 บ้านลวงเหนือ ตำบลลวงเหนือ อำเภอคอยสะเกิด จังหวัดเชียงใหม่ ซึ่งดำเนินการเก็บข้อมูลโดยการออกศึกษาลำรวจพื้นที่ สังเกตและเก็บรวบรวมข้อมูลในชุมชนไทลื้อ จัดเวทีประชาคม ประชุมกลุ่มย่อยในแต่ละชุมชนเพื่อสรุปข้อมูลที่ต้องการและดำเนินการพัฒนาโดยการจัดการศึกษาดูงาน การจัดประชุม กลุ่มย่อยเพื่อติดตามผลงานและประเมินผล และวิเคราะห์นำเสนอข้อมูลเชิงพรรณนาตามประเด็นที่ศึกษา

5.1 สรุปผลการศึกษา

จากการศึกษาศักยภาพของชุมชนไทลื้อ และหาแนวทางพัฒนาระบบการจัดการการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมของชุมชนไทลื้อ อำเภอคอยสะเกิด จังหวัดเชียงใหม่ พบว่า

1. ด้านศักยภาพของแหล่งท่องเที่ยว แหล่งท่องเที่ยวของชุมชนไทลื้อมีศักยภาพอยู่ในระดับสูง เพราะมีสภาพพื้นที่เป็นแหล่งทรัพยากรธรรมชาติที่อุดมสมบูรณ์ มีวิถีชีวิตชุมชนประเพณี วัฒนธรรม มีแหล่งประวัติศาสตร์ มีสถานที่ศักดิ์สิทธิ์ มีสิ่งอำนวยความสะดวก คือที่พัก และร้านค้าชุมชน มีการติดต่อสื่อสารทางโทรศัพท์และการคมนาคม เข้าถึงสะดวกรวดเร็ว

สอดคล้องกับเกณฑ์ 3As ของแหล่งท่องเที่ยวที่ Burkart and Medlik 1975 (อ้างในสุทธิธิ์ ชูชาติ (2542 : 6-7)) กล่าวไว้

2. ด้านศักยภาพของการบริหารจัดการการท่องเที่ยวของชุมชนไทลื้อ พบว่า มีศักยภาพอยู่ในระดับปานกลาง ทั้งนี้เนื่องด้วยด้านการกระบวนการบริหารจัดการ ผู้นำชุมชน ตัวแทนและสมาชิกชุมชนไทลื้อมีความตระหนัก ร่วมมือในการทำงาน มีการวางแผนปฏิบัติงาน มีการวิเคราะห์ ควบคุมแก้ไขปัญหา แต่ขาดความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับบทบาทหน้าที่และการบริหารจัดการการท่องเที่ยวชุมชนไทลื้อ เทศบาลตำบลลงเหนือ มีแผนแต่ขาดงบประมาณสนับสนุน

3. ด้านการเชื่อมโยงกิจกรรมการท่องเที่ยวกับสถานที่ท่องเที่ยวของเทศบาล ตำบลดอยสะเก็ด และสถานที่ท่องเที่ยวของเทศบาลตำบลลงเหนือสามารถเชื่อมโยง โดยการประชาสัมพันธ์ทั้งทางเอกสาร การลงในเว็บไซต์ของเทศบาลตำบลดอยสะเก็ดและเทศบาลตำบลลงเหนือ ไม่ว่าจะเป็นงานของได้อำเภอดอยสะเก็ด งานประเพณีสงกรานต์ และงานประเพณียี่เป็ง

4. หลังการพัฒนา โดยการจัดหาผู้นำชุมชน ตัวแทนและสมาชิกชุมชนไทลื้อ ไปศึกษาดูงานทำให้ได้รับความรู้ความเข้าใจ ได้รับคำแนะนำจากแหล่งที่ศึกษาดูงาน ทุกฝ่ายได้เรียนรู้บทบาทหน้าที่ของแต่ละฝ่ายในการบริหารจัดการการท่องเที่ยวในชุมชนของตน ต่างมองเห็นความสำคัญของทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมมากขึ้น มีการนำความรู้ที่ได้รับมาปรับปรุงและพัฒนาการบริหารจัดการเพื่อให้ทุกฝ่ายในชุมชนได้มีส่วนร่วมและได้รับผลประโยชน์โดยทั่วถึงแก่นักท่องเที่ยวเอง

5.2 ข้อเสนอแนะ

1. การวิจัยที่ควรทำในระยะต่อไปคือ รูปแบบการจัดการและพัฒนาการเชื่อมโยงการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมของชุมชนไทลื้อ อำเภอดอยสะเก็ด จังหวัดเชียงใหม่ เพื่อให้ความรู้และพัฒนาการท่องเที่ยวชุมชนให้ได้มาตรฐาน จะทำให้การจัดการท่องเที่ยวดำเนินไปอย่างต่อเนื่องและยั่งยืน อีกทั้งเป็นการช่วยแก้ไขปัญหาความยากจนแก่ชุมชนด้วย

2. กระบวนการวิจัยเชิงปฏิบัติการแบบมีส่วนร่วมเป็นกระบวนการที่ได้รับการยอมรับการมีส่วนร่วมระหว่างนักวิจัยกับชุมชน ทำให้ได้รับความร่วมมืออย่างยิ่ง ผู้ร่วมวิจัยต่างมีความสนใจและกระตือรือร้นที่จะพัฒนาชุมชนของตน จึงควรนำมาใช้ในการวิจัยครั้งต่อไป